

Colin Dexter

Inspecteur

MORSE

— — — — —

Een kwestie
van ontrouw

Colin Dexter

Een kwestie van ontrouw

Vertaald door Rika Vlieg

De Fontein

I

November

Het vertoon bij begrafenissen houdt meer verband met de ijdelheid van de levenden dan met eerbetoon aan de doden.

La Rochefoucauld, Maximes

Toen de oude man overleed, heerste er in de hemel waarschijnlijk geen grote vreugde, en beslist weinig of geen echt verdriet in de Charlbury Drive, een aangenaam eenvoudige, doodlopende straat, waar hij na zijn pensionering was gaan wonen in een van de halfvrijstaande huizen. Toch waren een paar buurtbewoners een soort verre kennissen van hem geworden, met name het vrouwvolk dat een kinderwagen of boodschappenkarretje langs het keurig bijgehouden gazon voor zijn huis duwde. En twee van deze vrouwen hadden besloten (toen ze vernamen dat het zo geregeld was dat een en ander op zaterdag zou plaatsvinden) bij de wettelijk vereiste teraardebestelling aanwezig te zijn. Margaret Bowman was een van die twee.

‘Zie ik er zo goed uit?’ vroeg ze.

‘Prima!’ Zijn ogen waren gericht gebleven op de pagina van de sensatiekrant met de uitslagen van de paardenrennen, maar hij wist zo ook wel dat zijn vrouw er goed uitzag; daar kon hij altijd wel een weddenschap op afsluiten. Ze was een rijzige, knappe vrouw en wat voor kleren ze ook aanhad, ze stonden haar goed, of ze nu naar een bal, een trouwerij of naar een diner moest – of zelfs naar een begrafenis.

‘Nou? Kijk dan! Ja?’

Nu keek hij dan toch naar haar op en knikte vaag, terwijl hij het zwarte pakje in ogenschouw nam. Ze zag er inderdaad prima uit. Wat viel er dan verder nog van te zeggen? ‘Je ziet er prima uit,’ zei hij.

Met volstrekt ongepaste vrolijkheid wervelde ze in het rond op

de punten van haar pas gekochte, zwartleren pumps, zich er, net als hij, volledig van bewust dat ze er echt heel aantrekkelijk uitzag. Haar heupen waren nogal alarmerend uitgedijd, sinds die teleurstellende dag dat ze als slank meisje van twintig had gesolliciteerd om stewardess te worden (een jaar vóór ze met Tom Bowman trouwde) en was afgewezen. Nu, zestien jaar later, zou ze meer dan enige moeite hebben om het middenpad van een Boeing 737 door te komen (en dat wist ze!). Maar haar kuiten en enkels waren bijna nog even slank als toen ze op hun huwelijksreis haar in nachtjapon gehulde lichaam tussen de gesteven, witte lakens van hun bed in een Torquay-hotel had laten glijden. Alleen haar voeten, met een rij wittige knobbels over de middelste gewrichtjes van haar ietwat lelijke tenen, kondigden de geleidelijke nadering van de middelbare leeftijd aan. Alhoewel... Nee, dat was niet het éنية – als ze echt eerlijk was tegenover zichzelf. Frequenteerde ze niet wekelijks die dure schoonheidssalon in Oxford...? Maar die gedachte zette ze uit haar hoofd. ('Frequenteren' was een woord dat ze vaak tegenkwam bij haar werk in Oxford voor de examencommissie van de universiteit, en ze was er nogal trots op dat ze het kende.)

'Ja?' vroeg ze nogmaals.

Hij bekeek haar opnieuw, deze keer zorgvuldiger. 'Je trekt toch zeker nog wel andere schoenen aan?'

'Hoezo?' In haar lichtbruine ogen met hun duidelijk gevlekte irissen verscheen een verwarde, aantrekkelijk kwetsbare blik. Onwillekeurig ging haar linkerhand omhoog naar de achterkant van haar daarnet nog geborstelde en onlangs nog geverfde blonde haar, terwijl de vingers van haar rechterhand doelloos begonnen te plukken aan een niet bestaand pluisje, dat afbreuk dreigde te doen aan haar smetteloze, dure, zwarte uiterlijk.

'De regen valt met bakken uit de hemel – had je dat niet gemerkt?' zei hij.

Kleine stroompjes sijpelden buiten langs het raam van de huiskamer omlaag, en nog terwijl hij aan het woord was, benadrukten een paar uiteenspattende regenvlagen opnieuw hoe dreigend de door de wind geteisterde lucht was.

Ze keek neer op de speciaal gekochte, zwartleren schoenen – heel

chic zagen ze eruit, echt heerlijk zaten ze! Maar vóór ze antwoord kon geven, praatte hij alweer verder.

‘Ze gaan die arme kerel begraven, zei je toch?’

Het woord ‘begraven’ drong even niet goed tot haar door, waardoor het klonk alsof het een van die vreemde onbekende woorden was die je in een woordenboek moest opzoeken. Maar toen wist ze het weer: het betekende dat ze het lijk niet gingen cremieren. Ze zouden in de oranje gekleurde aarde een diep gat met verticale zijanten graven en daar met behulp van touwen het lichaam in laten zakken. Ze had zoiets al eens op tv en in de bioscoop gezien, en dan regende het meestal ook.

Fronsend keek ze uit het raam, teleurgesteld.

‘Dan krijg je kletsnatte voeten – dat wou ik je alleen maar even duidelijk maken.’ Hij richtte zijn aandacht op de middenpagina’s van zijn krant en begon te lezen over de uitzonderlijke seksuele vermogens van een wereldberoemde snookerspeler.

Op dat punt aangeland, bestond een paar minuten lang nog de kans dat de gebeurtenissen in het huishouden van de familie Bowman in het normale, onopvallende, gelijkmatige tempo hun beloop zouden hebben. Maar het mocht niet zo zijn.

Voor geen prijs wilde Margaret de mooie schoenen bederven die ze had gekocht. Ja, oké. Ze had ze voor de begrafenis gekocht, maar het was belachelijk om meer dan £ 50 te gaan verspillen. Het was natuurlijk niet nodig om het hele modderige kerkhof over te lopen, maar ermee naar buiten gaan met dit weer was ook nogal dom. Ze keek opnieuw neer op haar duur geschoeide voeten en toen naar de klok op de schoorsteenmantel. Niet veel tijd meer. Maar ze ging toch maar andere aantrekken, besloot ze. Bij zwart stonden de meeste dingen wel goed, en dat paar grijze schoenen met die dikke rubberzolen zou een verstandige keuze zijn. Maar als ze helemaal in het zwart ging, enkel op haar schoenen na, was het dan niet mooi stijlvol om ook van handtas te wisselen? Ja! Ze had nog die grijze leren handtas die bijna perfect bij de schoenen paste.

Haastig liep ze de trap op.

En daarmee was haar lot bezegeld.

Zeg een minuut na dit besluit – en het was geen besluit dat iemand bijzonder zwaarwegend zou vinden – legde Thomas Bowman

zijn krant neer als reactie op de vol zelfvertrouwen herhaalde, schelle geluiden aan de voordeur. Daar knikte hij vriendelijk naar een slonzig geklede, jonge vrouw, die in de stromende regen op de veranda stond onder een opzichtige, veelkleurige paraplu, en die kniehoge, helgele rubberlaarzen aanhad, die hem deden denken aan de uitzendingen in kleur van de eerste landing van mensen op de maan. Een aantal vrouwen uit de woonwijk was stukken minder modebewust dan zijn vrouw, dat was volkomen duidelijk.

‘Ze is bijna klaar,’ zei hij. ‘Moet alleen nog haar balletschoenen aantrekken voor jullie excursie over de omgeploegde velden.’

‘Sorry dat ik wat aan de late kant ben.’

‘Kom je niet binnen?’

‘Beter van niet. We zitten een beetje krap in onze tijd. Hallo, Margaret!’

De chic beklede voeten die even tevoren luchtig de trap op waren gezweefd, kwamen nu somberder naar beneden in een paar grijze wandelschoenen met vrij dikke zolen. Een grijs-gehandschoende hand stopte haastig een witte zakdoek in de grijze handtas – en toen was Margaret Bowman eindelijk klaar voor een begrafenis.

2

November

'Hoe dat komt, weet ik niet, maar postbodes ziet men nooit,' zei hij peinzend. 'Toch hebben zij net als andere mannen gevoelens.'

G.K. Chesterton, *The Invisible Man*

Een klein poosje nadat de voordeur achter de twee vrouwen was dichtgevallen, stond hij zichzelf een scheve blik toe over het drassige grasveld dat zich uitstrekte tussen het brede huiskamerraam en de weg. Hij had tegen Margaret gezegd dat ze de auto mocht nemen, als ze wilde, omdat hij zelf geen plannen had om ergens heen te gaan. Maar ze waren klaarblijkelijk in die van de andere vrouw weggegaan, want de kastanjebruine Metro stond nog op de vrij steil aflopende oprit naar de garage. Charlbury Drive had evengoed onbewoond geweest kunnen zijn, en het regende nog steeds dat het goot.

Hij liep naar boven en ging de logeerkamer binnen. Daar deed hij het rechterdeel van de dubbele deur van de logge klerenkast van donker mahoniehout open, waarin de overtollige kleren van zijn vrouw en van hemzelf werden opgeborgen. Achter dit deel van de dubbele deur stonden, opgestapeld tegen de rechterkant van de kast, acht witte schoendozen, en hij trok de derde doos van onderen er voorzichtig tussenuit. Daarin lag een fles malt whisky die voor ongeveer twee derde deel leeg was – of voor ongeveer een derde deel vol, zoals een man die zin heeft in een borrel het waarschijnlijk omschreven zou hebben. Het was een oude doos, die voor twee dingen de kleine, geheime bergplaats was geweest, sinds hij met Margaret was getrouwd. In de tijd dat hij nog voetbalde, hadden er een week lang een paar hardpornofoto's in verstopt gezeten, die van de ervaren keeper tot de veertienjarige linksbuiten waren rondgegaan. En nu was die doos

(steeds vaker) de opslagplaats geworden voor de whisky, waar hij, wist hij, zo dol op dreigde te worden dat het nogal riskant werd. Allebei geen onschuldige geheimen, dat was zeker, maar toch nauwelijks vergrijpen van kosmische afmetingen. Eigenlijk was hij langzaam maar zeker tot de overtuiging gekomen dat de liefvallige, zij het ietwat te zwaar geworden Margaret hem waarschijnlijk voor de foto's wel vlot vergiffenis geschonken zou hebben, maar voor de whisky misschien niet. Of zou ze hem voor de whisky toch ook wel vergiffenis geschonken hebben? Hij had al vrij vroeg in hun leven als echtpaar het idee gehad dat ze waarschijnlijk altijd de voorkeur had gegeven aan nuchter en ontrouw boven dronken en trouw. Maar was ze niet veranderd? Onlangs veranderd? Ze moest toch meer dan eens aan zijn adem geroken hebben dat hij wat ophad, ook al was hun intieme omgang de afgelopen paar maanden niet romantisch, niet regelmatig en totaal niet opmerkelijk geweest. Niet dat dat soort overwegingen hem nu net op dit moment heel erg dwars zaten, als dat al het geval was. Hij haalde de fles uit de doos, zette de doos terug en was alleen maar twee van zijn oude pakken weer langs de roe op hun plaats aan het duwen, toen zijn blik erop viel – hij stond op de bodem onmiddellijk achter het linkerdeel van de dubbele deur, een deel dat vrijwel nooit werd geopend, was zijn eigen ervaring: de zwarte handtas die zijn vrouw op het allerlaatste moment had besloten thuis te laten.

Aanvankelijk drong niet tot hem door dat deze puur toevallige ontdekking een voorval was dat enige interesse of verbazing hoorde uit te lokken. Maar even later fronste hij lichtelijk – en daarna fronste hij hevig. Waarom had ze de handtas achter de deur van de klerenkast gezet? Hem was nog nooit opgevallen dat ze daar haar accessoires bewaarde. Normaal stond haar handtas altijd op de tafel naast het bed van het lits-jumeaux dat het dichtst bij het raam stond – haar bed. Dus waarom...? Nog steeds fronsend liep hij over de overloop hun slaapkamer binnen en keek neer op de twee zwartleren schoenen, die zo haastig uitgedaan en zorgeloos aan het voeteneinde van haar bed achtergelaten waren. Er was er één van omgevallen.

Hij keerde terug naar de logeerkamer en pakte de handtas op. Nu was hij een niet-nieuwsgierige man die het zelden ook maar enigszins boeiend had gevonden zijn neus in andermans zaken te steken, en er

dan ook nooit over gedacht zou hebben om een brief van zijn vrouw – of een van haar handtassen open te maken. Niet onder normale omstandigheden. Maar waarom had ze geprobeerd haar handtas te verstopen? Het antwoord op die vraag leek nu toch wel heel erg voor de hand te liggen. Er zat iets in de tas dat hij van haar niet mocht zien, en misschien was het wel meer dan één ding; en in de haast had ze niet de tijd gehad om alles wat erin zat over te hevelen naar de andere handtas. De sluiting ging gemakkelijk open en hij vond de brief, die uit vier velletjes bestond, bijna meteen.

Je bent een egoïstisch, ondankbaar krenge en als je denkt dat je zomaar kunt terugkrabbelen wanneer jij daar zin in hebt, kun je je maar beter realiseren dat je nog heel wat moeizaam, hoofdpijnverwekkend denkwerk te verrichten hebt, omdat het best eens zo zou kunnen zijn dat ik een paar ideeën heb over waar ik zin in heb. Het ziet er niet best voor je uit, als je niet begrijpt wat ik bedoel. Als jij je kunt gedragen als een krenge, is het maar beter dat je weet dat ik ook nogal een lamstraal kan zijn. Je kreeg maar al te graag wat je van me wilde, en alleen omdat ik je dat wilde geven, denk je zeker dat we alles gewoon kunnen opgeven en teruggaan naar 'af'. Nou, de bedoeling van deze brief is je te vertellen dat dat niet zo is, en het ziet er zoals ik al zei niet best voor je uit als je niet begrijpt wat ik je vertel. Je kunt er zeker van zijn dat ik het je betaald zal zetten...

Zijn keel was droog, toen hij de rest van de brief snel doorlas: op het eerste vel stond bovenaan geen aanhef, op het vierde vel onderaan geen naam. Maar er bestond geen twijfel aan de boodschap van de brief – een boodschap die hem zo luid toeschreeuwde, dat het zelfs een halfzachte idioot niet zou hoeven worden ingefluisterd wat die boodschap inhield: *zijn vrouw was hem ontrouw* – en dat duurde waarschijnlijk al verscheidene maanden.

Een scherpe pijn vlijmde in het midden van zijn voorhoofd, het bloed gonsde in zijn oren en een paar minuten lang waren zijn denkprocessen totaal niet bij machte zich scherp op elkaar af te stemmen. Toch bleek hij, vreemd genoeg, de rest van zijn lichaam goed onder

controle te hebben, want zijn handen trilden absoluut niet, toen hij het armoedige, cilindervormige glaasje vulde dat hij altijd voor de whisky gebruikte. Soms deed hij er een beetje koud water uit de kraan bij, soms ook niet. Nu dronk hij de whisky puur, nam eerst een heel klein slokje van de brandend sterke drank, toen een grotere slok, daarna twee heel grote slokken en het glas was leeg. Hij schonk zijn glas nog eens vol en had ook dat al gauw leeggedronken. De laatste druppels uit de fles vulden het glas nog net tot aan de rand, en hiervan nam hij langzamer kleine slokjes en kreeg daarbij het vertrouwde gevoel van plots opstijgende warmte die zich langzaam door zijn hersenen verspreidde. Een paar minuten geleden dreigde heftige jaloezie nog zijn stuntelende zinnen te overspoelen, maar nu wilde het geval, paradoxaal genoeg en volkomen onverwacht, dat hij in plaats daarvan zich geleidelijk aan al scherper bewust werd van de liefde die hij voor zijn vrouw voelde. Dat hij zich daar nu weer van bewust werd, bracht bij hem een levendige herinnering boven aan de dag dat zij, vanwege een gebrekkige voorbereiding en een overmaat aan zelfvertrouwen, was gezakt voor haar eerste rijexamen. Een overweldigend gevoel van medeleven met haar had hij toen in zich voelen opwellen, terwijl zij hem triestig en stilletjes had uitgelegd waarmee ze volgens haarzelf in de fout was gegaan. Ja, hij was zich die dag zo bewust geweest van haar kwetsbaarheid, zo fel geweest in zijn vastberadenheid om haar voor verdere teleurstellingen te behoeden, wanneer dat maar mogelijk was, dat hij bereid was geweest de examinerator dood te schieten, aan wie de onvermijdelijke taak was toegewezen ongunstig te rapporteren over de bekwaamheid van zijn vrouw.

Het glas was leeg – de fles was leeg, en Thomas Bowman liep langzaam, maar zonder te wankelen de trap af, met de fles in zijn linker-, de brief in zijn rechterhand. De autosleutels lagen op de keukentafel, hij pakte die op en trok zijn regenjas aan. Vóór hij in de Metro stapte, stak hij de fles onder de vier of vijf zakken met keukenafval, die bijna helemaal de grootste van de twee vuilnisemmers vulden die in de tuin naast de schuur stonden. Toen reed hij weg: één heel eenvoudig karweitje wilde hij nu maar meteen verrichten.

Het was maar ongeveer anderhalve kilometer naar de plek waar hij werkte in Chipping Norton, en tijdens de rit beseftte hij hoe uit-

gesproken logisch het was, wat hij van plan was te doen. Toen hij een kwartiertje later terug was in de Charlbury Drive en de brief weer in de handtas stopte, werd hij zich pas volledig bewust van de regelrechte haat die hij voelde ten opzichte van de man, wie dat dan ook mocht zijn, die hem beroofd had van de genegenheid en trouw van zijn vrouw, een man die niet eens het lef had zijn naam onder de brief te zetten.

De vrouw met de grijze handtas stond naast het graf; de roodgele klei zoog zich vast en bleef kleven aan haar praktische schoenen. Het regende intussen bijna niet meer, en de jonge dominee met zijn frisse gezicht raffelde het begrafenisritueel niet af, maar sprak de woorden uit met een stichtende waardigheid. Uit wat ze van gesprekken had opgevangen, was Margaret Bowman te weten gekomen dat de oude man deel had uitgemaakt van de ver vooruitgedrongen legerspitzen van de geallieerden op de stranden van Normandië en dat hij helemaal tot aan de bevrijding had doorgevochten. En toen een van zijn vroegere maten uit het Britse leger op het deksel van de kist een klaproos neergooide die herinnerde aan de dag van de wapenstilstand, had ze gevoeld hoe achter haar ogen de tranen opwelden. Vóór ze haar hoofd kon afwenden (ook al had niemand er erg in) spatte een grote druppel traanvocht op haar handschoenen neer. 'Dat hebben we dus ook weer gehad!' zei de vrouw met de gele laarzen. 'Geen port en boterhammen met ham vandaag, ben ik bang.'

'Is dat dan gebruikelijk na een begrafenis?'

'Tja, je hebt dan wel een opkikker nodig. Vooral op zo'n dag als vandaag.'

Margaret zweeg en bleef zwijgen tot ze in de auto stapte.

'Heb je zin om eventjes mee te gaan naar de pub?' vroeg haar begeleidster.

'Nee. Dat kan ik maar beter niet doen. Ik kan maar het beste naar huis gaan, denk ik.'

'Je gaat toch niet voor hem koken, hè?'

'Ik heb gezegd dat ik wel voor een tussendoortje zou zorgen, zodra ik thuis was,' zei ze, niet erg overtuigend.

De geel gelaarsde autobestuurster ondernam verder geen poging meer om de loop der gebeurtenissen te beïnvloeden. Ze deed er verstandig aan, wist ze, haar passagier zo snel mogelijk thuis af te leveren,

want ze leek zenuwachtig, en dan door te rijden om zich te voegen bij degenen die wel doorgegaan waren naar de plaatselijke pub.

Margaret Bowman veegde haar voeten op de mat bij de voordeur en liet haar huissleutel in het Yale-slot glijden.

‘Ik ben thui-huis,’ riep ze.

Maar ze kreeg geen antwoord. Ze keek even in de keuken, de huiskamer, de slaapkamer – en toen in de logeerkamer, maar hij was er niet en daar was ze blij om. De Metro had niet op de oprijlaan gestaan toen ze thuiskwam, maar het had natuurlijk best gekund dat hij die vanwege de regen in de garage had gezet. Waarschijnlijker was dat hij naar de plaatselijke pub was gereden om wat te drinken – en als dat zo was, was ze daar ook blij om. In de logeerkamer deed ze de deur van de klerenkast open, pakte haar handtas op en keek erin: ze had zich kennelijk helemaal geen zorgen hoeven te maken. Nu wenste ze dat ze erin toegestemd had met de andere rouwenden mee te gaan naar de Black Horse voor een troostrijk glas gin. Maar dat deed er eigenlijk niet toe. De stapel schoendozen aan de rechterkant leek nogal gevaarlijk scheef te staan en ze duwde ze netter recht. Alles bij elkaar genomen, was het een hele opluchting, en ze nam zich voor voortaan veel voorzichtiger te zijn. Ze warmde het restje op van de risotto met kip die ze de vorige avond had gekookt, maar de paar monden vol die ze ervan wist door te slikken, smaakten net als de Dode-Zee-appels. Wat zat ze in de problemen! Wat had ze zichzelf met verschrikkelijke, uitzichtloze problemen opgezadeld! Ze ging in de huiskamer zitten luisteren naar het nieuws van één uur, en kwam zo te weten dat het pond zich zomaar ineens iets had hersteld op de effectenbeurs van Tokio. Dat kon ze van haar hart niet zeggen. Ze zette de televisie aan en keek naar de eerste twee rennen vanuit Newbury zonder zich er ook maar iets van te herinneren welke paarden het eerst over de eindstreep waren gegaan. Pas nadat de derde race eveneens onopgemerkt aan haar voorbij was gegaan, hoorde ze het gepiep van de remmen van de Metro op de oprijlaan. Hij gaf haar een vluchtige kus op de wang, en zijn stem klonk verbazingwekkend nuchter toen hij een paar plichtmatige vragen over de begrafenis stelde. Maar hij had stevig gedronken, dat kon ze wel merken, en ze was geen ziertje verbaasd toen hij zei dat hij voor de rest van de middag een tukje ging doen.

Maar Thomas Bowman kreeg die zaterdagmiddag weinig rust, want in zijn hoofd was zich al een plan aan het vormen. De ruimte in het postkantoor waar de kopieermachine stond, was verlaten geweest; en nadat hij de brief had gekopieerd, had hij daar naar buiten staan kijken, naar al die postauto's op de parkeerplaats achter het gebouw. Een kleine postauto (dat had hij nog nooit op die manier bekeken) was even anoniem als elk willekeurig ander voertuig: geen enkele voorbijganger was geïnteresseerd in de identiteit van de bestuurder, omsloten als de laatste was (van alle kanten behalve die recht voor zich) door de dichte zijkanten van de geheimzinnige, kleine, rode bestelwagen, die onopvallend van de ene naar de andere parkeerplaats kon kruipen, immuun voor de bonnen van de roofzuchtige parkeerwachters die de drukke straten van Oxford onveilig maakten. De man die van Margarets leven zo'n beproeving maakte, had haar in de brief gesmeekt hem maandag om tien voor één te ontmoeten voor de bibliotheek van Summertown aan de South Parade – en ja! hij, Thomas Bowman, zou daar ook zijn. Het zou niet al te moeilijk zijn om een van de bestelwagens te lenen; dat kon hij wel regelen. Verder had hij Margaret op precies diezelfde weg vaak genoeg opgepikt toen ze haar rijbewijs nog niet had, en hij herinnerde zich nog haarscherp dat op de hoek van de South Parade en de Middle Way een postkantoortje was met een brievenbus voor de deur. Een geschiktere plek was nauwelijks denkbaar...

Opeens viel hem de gedachte in: hoelang had die brief al in haar tas gezeten? Er stond geen datum boven de brief – er was dus helemaal niets van te zeggen welke maandag precies was bedoeld. Was het vorige week maandag geweest? Hij kon helemaal nergens zeker van zijn; toch was hij er vast van overtuigd dat ze de brief, die waarschijnlijk naar het adres waar ze werkte was gestuurd, nog maar een dag of wat geleden had ontvangen. Hij wist eveneens bijna zeker dat Margaret precies zou doen wat de man haar had gevraagd. En Thomas Bowman had in allebei de gevallen gelijk.

In de zijspiegel zag hij Margaret de maandag daarop om tien voor één naar zich toe komen, en hij leunde achterover toen zij voorbijliep, niet meer dan een meter of twee, drie bij hem vandaan. Een minuut later stopte vlak voor hem, voor de bibliotheek van Summertown, heel even een Maestro. De bestuurder boog zich opzij om het linker

portier open te doen en reed toen snel weg, met Margaret Bowman in de stoel naast zich.

De bestelwagen van de posterijen was de vierde auto achter de Maestro toen die bij de T-kruising in de Woodstock Road aankwam, en op dat moment werd een reeks gebeurtenissen in gang gezet die zou resulteren in moord – een moord die werd voorbereid met trage vernuftigheid en werd volbracht met rappe gewelddadigheid.

Eerste druk januari 2024

Dit is deel zeven in de 'Inspecteur Morse'-serie

Oorspronkelijke titel *The Secret of Annexe 3*

First published in 1986 by Macmillan, an imprint of Pan Macmillan, a division of Macmillan Publishers International Limited

Copyright © 1986 Colin Dexter

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2000, 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Rika Vliek

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 7143 7

ISBN e-book 978 90 261 7144 4

ISBN luisterboek 978 90 261 7145 1

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.